

DE WEERHAAK

TIELEN

Voorwoord:

Ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan van de vissersclub " DE WEERHAAK " wordt dit historisch overzicht gepubliceerd. Het heeft tot doel de vissers, vooral de jongeren, een overzicht te geven van het ontstaan en de opbloei van de vissersclub.

Tevens feliciteren we alle vissers voor hun actieve inzet gedurende de eerste 20 jaren.

Alvast veel leesgenot en nog goede vangsten.

Er was eens . . . . .

Er was eens een verwoed visser, woonachtig al in een Kempisch dorpje. Steeds op zoek naar een bevisbaar plekje doorkruiste hij het ganse vaderland. Gewapend met pak en zak, pijp en toebak,

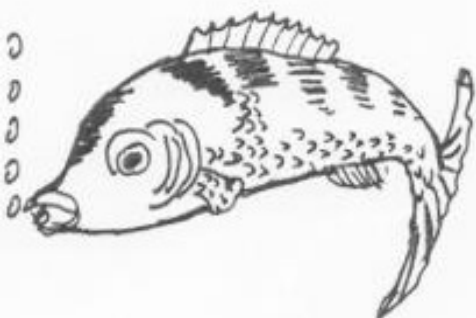
een grote dosis moed en geduld en natuurlijk een ganse collectie aan visvoeder en kruidenpotjes nestelde hij zich aan de waterkant. Zijn goed voorkomen en zijn charme's, alsook zijn uiterst rustig karakter en zijn spectaculaire vangsten maakte hem heinde en verre bekend. Verre verplaatsingen schrokken hem nooit af, hierbij steeds vergezeld van **Dat Absoluut Fijn Karretje En** een of andere wetensloze knaap als leerling-visser.

Ja, dat was onze Jos Van De Mulder. Reeds jaren geleden reisde hij tot ver in Holland om zijn visje te kunnen vangen. Ook reisde er toen vanuit de Kempen een bus met vissers regelmatig naar Holland. De Tielense vissers moesten toen opstappen in Lichtaart. Daar er toen in Tielen maar ene grote vanger was moest Jos steeds op zijn eentje deze zaak klaren. Alleen is maar alleen dacht Jos, en met zijn gekende diplomatie en overtuigingskracht wist hij het aan boord te leggen dat Staf Peeters hem de volgende keren vergezelde. Beiden werden vrij snel bekend in Holland. Dit door hun ongelooflijke (?) vangsten maar zeker door hun bij-het-vissen-horende nevenactiviteiten. Een fris pilsje werd nooit uit de weg gegaan.

Deze verplaatsingen kropen uiteindelijk in hun benen. Samen besloten ze toen om een putteke te zoeken in Tielen. Het Broek lag immers vol waterplassen, sommigen met, andere zonder vis. Na een tijdje vonden ze een putteke in 't Broek. Het vijvertje hoorde toe aan Caymax. Doch om dit enigzinds bevisbaar te maken moest er nog duchtig gewerkt worden. Alhoewel beiden van geen kleintje vervaard waren leek deze job een beetje uitzichtloos. Een

pint drinken dat kunt ge met tweeën, maar een vijver kuisen? Er moest meer volk voor gezocht worden. Zo groeide het idee van een vissersclub. Vooreerst moest er een lokaal gezocht worden, na enkele glaasjes geestversterkende drank trokken beide avonturiers op stap. Doch de eerst twee keer vingen ze bot. Zowel bij de Govers als bij de Kesseman visten ze achter het net. Het waren wel de twee grootste vangers van Tielen maar een vissersclub oprichten werd hun niet voor mogelijk gehouden. Vallen dan beide ten einde raad " De Welkom " binnen. Ook aan deze cafehouder, Den Keyser, werd hun voorstel geformuleerd. De Keyser duidelijk onder de invloed van DE Mulder zijne woordenschat stemde erin toe. De start was gemaakt! De Tielense vissersclub werd boven de doopvont gehouden. De naam " De Weerhaak " was een creatie van Staf Peeters. Dit feit gebeurde in November 1961.

Sus van Mechelen, welke zich toen eveneens in de cafe bevond omschreef het ontstaan als volgt: ' Als jullie een vissersclub oprichten maak mij dan maar direct erelid '. En zo gebeurde het ook, Sus was het eerste erelid, wat hij trouwens nog is.

Alle begin is moeilijk.

Om vissers aan te trekken werd buiten de cafe een bord geplaatst met passende tekst. Na enkele weken had men er reeds een twintigtal bij elkaar. De opkuis van de vijver kon beginnen. Net gestart met hout kappen kwam Lan van Laer aandraven met een betere oplossing; hij had verscheidene propere vijvertjes. Een hiervan mochten de vissers huren. Op deze manier kwamen de vissers op een snelle wijze aan een bevisbare vijver. Het eerste bestuur, dat aangenomen werd zonder kiezing bestond uit Jos Hermans als voorzitter, Staf Peeters als secretaris en de Keyser als schatbewaarder. Men betaalde toen 100 fr inschrijvingsgeld en 200fr als vergoeding voor het ganse jaar. Een grote tombela bracht die winter het eerste geld in de kassa.

Daar het in begin niet te hoog gesteld was met de kas (uitgave vis en huur vijver) kon men zich nog geen kantien veroorloven. Dit werd handig weggevoerd met enkele houten palen en een plastiek zeil. Er werd toen enkel drank verkocht. De bakken bier werden achter op de fiets naar de vijver gereden.

Dit was een hele karwei want er waren er maar weinig die met een volle bak ginds geraakten. Een verklaring voor verdwenen of lege flesjes wist men nooit te geven. Zo gebeurde het ook met de aangekochte

vis. Daar de toegangsweg tot de vijver te gevaarlijk was kwam de kamion slechts tot in het dorp. Daar werd de vis dan op de stootkar geladen en naar het Broek geduwd.

Het eerste jaar werd er alleen onder elkaar gevist. Het clubkampioenschap werd betwist in één enkele wedstrijd. Dit werd het eerste jaar op verrassende wijze gewonnen door de jonge Staf Wouters.

Met de kampioenviering en de bijhorende foto in het lokaal werd vanaf het eerste jaar gestart. Al de kampioenen zijn dus te bezichtigen in het lokaal. De vangsten waren in het begin wel niet al te best, maar men was erin geslaagd een hechte band te smeden tussen een groep van mensen met dezelfde doelstellingen; vis vangen en plezier maken. En of er plezier gemaakt werd. Zo werd er jaarlijks op reis gegaan, en organiseerde een bal. Dit laatste werd echter nooit een groot succes. De bekroning van hun vissen was hun jaarlijks teerfeest. In het begin werd er gestart om negen uur in de morgen met een mis. Vervolgens werden enkele cafeetjes bezocht. 's Middags werd er eens goed gegeten. Vervolgens de resterende herbergen bezocht. De avond werd gestart met een laatste etentje en nadien werden de stramme beentjes een lekker losgegooid. Dit duurde dan steeds tot in de vroege uurtjes.

Als eregasten werden mr Pastoor en de Burgemeester nooit vergeten. Deze manier van teren, namelijk het starten vanaf 9h, heeft men niet lang kunnen bezigen. De weerstand kwam van de vrouwen die het niet namen dat manlief soms reeds vroeg in de avond een beetje boven zijn theewater was.

Hoe het groeide.

Intussen was het ledenaantal in die mate toegenomen dat men moest gaan uitbreiden. Dit was echter geen probleem daar Lan van Laer nog een tweede vijver liggen had juist na de andere. Zo werd er een tijd gevist op twee vijvers tergelijktijd. Destijds werd de gevangen vis gewogen in het lokaal en nadien per opbot verkocht. Vele dorpsgenoten gebruikten deze handelwijze om ook eens een lekker visje te eten.

Volgende stap van De Weerhaak was de toetreding tot het K.L.V. (Kempisch Lijnvissersverbond). Dit hield uiteraard enkele eisen in. Zo moest men steeds met tien vissers op verplaatsing gaan. Om hieraan te voldoen moesten er soms wel een paar bijgemaakt worden. In zulke wedstrijden werd er gevist in drie reeksen nl. 1-2, 3-4, 5-6. De voorwaarden wogen echter te zwaar op de jonge club zodat er na enkele jaren besloten werd wijselijk uit het K.L.V. te stappen. Toch had men er enkele prachtige herinneringen aan over gehouden.

Zo was het op een K.L.V. wedstrijd te Booischoot. Na reeds een hele tijd doelloos op zijn dobber te hebben gekeken, ving De Mulder zijn eerste visje. Met de gedachte dat er toch gene tweede stommerik zou bijten zette Jos de vis terug in het water. Toen volgde er toch nog een tweede, ook deze zette hij

terug. Bij de derde dacht Jos, nu zal het ook niet meer baten en zette hem eveneens terug. Per ongeluk of niet maar de vis bleef maar bijten. Wat was nu het gevolg van Jos zijn mentaliteit; Tielen verloor deze wedstrijd met enkele grammen verschil!!! Het bestuur heeft hem toen voor zes weken geschorst.

Een andere keer kreeg De Weerhaak een ernstige verwitiging vanwege de K.L.V. De grote Smolderen had een kikker in een pint gezet en dit was blijkbaar in een verkeert keelgat geschoten.

Ook werd er tijdens de verplaatsingen veel gezongen, vooral Tielen en Pulle waren daar gekend voor. Deze liederen waren natuurlijk in een gepaste stijl opgesteld om elkaar zo hard mogelijk te plagen. Wanneer echter mannen als Soot Vanlommel hun keelgat openden kon geen enkele club optornen tegen Tielen.

Van drinkersclub naar vissersclub.

Na een achttal jaren in het Broek te hebben gevist werd er verhuist naar de Balderij. Een prachtige lange vijver wachtte er om bevolkt te worden met levendige vis. Ook werd er door de vissers een prachtige kantien gebouwd. Dit onder een vakkundige lei-

ding van ~~Peer~~^Serke en de Vikkes (Petrus en Jos Huyts). Door al deze mogelijkheden was het alsof de vissersclub herrees. De ingebruikname van de nieuwe vijver en kantiene werd natuurlijk met de nodige lmister gevierd. Ook waren er tal van genodigden om het lint te helpen doorknippen. De voorzitter, Jos De Mulder, stond hen allen op te wachten aan de vijver. Doch Jos had nog eens rap moeten zijn want met al die drukte was hij vergeten zijn broek te sluiten. Nadat deze culturele aangelegenheid in de juiste banen geleid was, werd de vijver ingevist. Hier in de Balderij, zeer goed bereikbaar, doch ver weg van alle drukte kende de vissers een prachtige tijd. Ondertussen had Jos het voorzitterschap opgegeven. Hij vond het na tien jaar wel welletjes. Bij de daaropvolgende verkiezingen werd Gust Wouters onder een ruime meerderheid gekozen. Hij wist op gepaste wijze het werk van zijn voorganger verder te zetten en de vissersclub kende een voortdurende bloei. Dit leidde zelfs tot vergroting van de kantiene. Doch ook hier kon het festijn niet blijven duren daar de eigenaar (Van Laer), de vijver zelf wenste te gebruiken. Zo diende er nogmaals naar een volgende vijver te worden uitgekeken. Dit was verre van gemakkelijk. Uiteindelijk werd het deze van Peer Fleeackers. Het waren oorspronkelijk twee vijvertjes voornamelijk gebruikt al zwemvijvertjes. Vandaar dat de kinderen van Peer het nog niet zo graag zagen gebeuren dat de vijver naar de vissers verhuisde.

Uiteindelijk was het dan Peer zelf die de knoop doorhakte in het voordeel van de vissers. Dagen werd er gezwoegd om de vijver en de kantine klaar te krijgen. En ook dit kregen ze voor elkaar. Vanaf toen verzorgde de fanfare jaarlijks de opening, waar we trouwens zeer trots op kunnen zijn.

Het is op deze vijver dat er thans nog gevist wordt. Er

is nu natuurlijk wel wat verandert tegenover vroeger. Zo worden er nu veel meer wedstrijden gevist als vroeger. Ook wordt er getracht de vissers op andere manieren bij elkaar te krijgen, zo worden er kaartprijskampen, feestjes en kwissen georganiseerd. Dit alles slechts met een doel: de vissersgemeenschap op een amusante wijze goed bij elkaar te houden. Dit is trouwens het sterkste wapen waarmee de Weerhaak steeds gestreden heeft.

Laat ons daarom vrienden weerhakers samen verder bouwen aan onze vissers-vriendenkring in een gezonde geest van samenhang en sportiviteit. We zullen er allen wel bij varen want alleen kan men niets maar samen zijn we ontzettend sterk.

Bliekske Snoek